

[Gottschalek-Hansen.]

jo rig anledning til og mulighed for at frekventere og besøge universiteterne, gå til forelæsningsne. Jeg har aldrig nogen sinde oplevet, at trængslen om lærestolene har været så gevaldig — jo, der var for resten en enkelt periode under besættelsen ved visse grundtvigske forelæsnings, hvor der ikke var plads, men ellers er der i almindelighed endog rigelig plads i auditorierne ved de ordinære forelæsnings. De præster, som måtte hungre og tørste efter at uddybe deres teologiske viden, kunne passende søge universiteterne. Forholdet er desværre det, at i dag kan man notere, at der for Århus universitets vedkommende ikke udklækkes ret mange kandidater årlig — det er omtrentlig det samme tal, som der er lærere ved universitetet. Der var altså god plads for de præster, der ville uddybe deres teologiske viden. Man behøvede ikke af den grund at oprette et institut til efteruddannelse, for man kan bare bruge det, man har, og anvende det på en fornuftig måde.

Jeg ville sætte pris på, at de opgaver, som instituttet skal arbejde med, blev noget mere konkretiseret, og jeg håber, at den højtærede minister, hvis ikke hun kan gøre det nu i sin svartale, så eventuelt i et samråd med det udvalg, der formentlig bliver nedsat, vil kunne redegøre for det.

Jeg synes, det var værdifuldt, hvis præsterne, som altså får den teologiske viden, men en meget mangelfuld praktisk uddannelse, på dette institut kunne kontakte ældre kolleger, der havde specielle opgaver. Jeg tænker bl. a. på hospitalspræster. Det er jo noget, vi alle har bragt i erfaring, når vi i vort arbejde kommer på hospitaler, at er der noget sted, en præst kan få lov til at betyde noget — måske allermest — for mennesker, er det, når de er i den ulykkelige situation, at være ramt af sygdom eller sorg. Jeg ved meget vel, at man tit og ofte taler om, at begrebet sjælesorg er gået fra præsten til lægen, og jeg er vidende om, at mange læger med stor dygtighed og megen takt og også med rige evner forstår at hjælpe mennesker, som er i nød. Men det er ikke noget defensorat for den gerning, jeg repræsenterer, det er ikke noget forsvar for vor arbejdsopgave, når jeg vover at påstå, at der er meget brug for præsten hos mennesker, som enten er ramt af en

dyb personlig sorg, eller som er ulykkelig stedt, fordi de ligger under for en eller anden sygdom. Her er et område, hvor dette institut klart kunne gøre sin gavn.

Det samme er i øvrigt tilfældet med de fængselsopgaver, som præsten har. Ganske vist er der ved samtlige statsfængsler præster, der enten specielt har opgaven, eller præster på stedet, som har den særopgave. Men vi kommer alle — desværre kun — tid efter anden ud for, at der inden for den kreds, vi har med at gøre, er mennesker, som gerne vil se deres egen præst, hvis jeg må bruge den vending, og det vil derfor være rimeligt, at man også virkelig fordybede sig i denne særopgave.

Jeg kan nævne feltpræsterne. Den højtærede minister har gennem sit ministerium udvirket, at jeg for nylig har haft den interessante opgave at gæste Finland, Sverige og Norge for at se på ordningerne dér. Vi står jo langt, langt tilbage her i Danmark sammenlignet med de andre nordiske lande, hvad angår den specielle funktion at betjene den værnepligtige ungdom, og det er jo en talstærk mængde, der rives bort fra deres hverdag, deres hjem, deres udvikling og deres uddannelse, medens de skal tjene ved de forskellige værn og våben. Jeg vil tro, at vi også på dette felt på rent praktisk basis kunne være med til at skabe noget.

I øvrigt vil jeg gerne understrege de almindelige funktioner. Jeg har nævnt sjælesorgen. Vi kunne alle vitterligt have stort behov for på en helt anden måde, end det i alt fald i min tid var tilfældet på pastoralseminariet, at lære prædikekunst, at lære de kirkelige handlingers betydning, og hvordan disse udføres på den rigtige måde, og endelig sidst, men ikke mindst, lære administration. I den henseende synes jeg nok at præsterne ikke er alt for dygtige. De har ikke lært det, så man kan ikke forvente det af dem, og de varetager vitterligt ved civilstandsregistreringen juridiske opgaver. Det er også en juridisk opgave at medvirke ved indstiftelse af ægteskab, og man bør have den kundskab, viden og indsigt, som er en forudsætning for at kunne foretage disse handlinger, som har også juridiske konsekvenser.

Jeg er enig med den ærede ordfører for venstre, når han peger på det betænkelige i lovens § 2, hvorefter ministeren får en ret